

[Økonomiministeren.]

hvis man virkelig skal lave sådanne langtidsplaner, må have langt mere med end det, der er kommet med i det 3 års budget, der er fremlagt her. Ikke alene, som det er sagt i redegørelsen, må driftsudgifterne med — og med i deres fulde omfang — men det er også rigtigt, at det offentlige budget som helhed og i alle dets detaljer må ses i sammenhæng med den forventede økonomiske udvikling i samfundet, for at man derved kan få et nogenlunde reelt grundlag for en vurdering af, om de forskellige opgaver nu også har en chance for at blive gennemført i praksis, således at det ikke bare bliver ønsketænkning.

Vi har ikke fra regeringens side haft noget som helst ønske om at lave programmer, der ikke havde noget med virkeligheden at gøre. Der er ikke tale om romantik eller romantisk ønsketænkning, som der har været skrevet om af det ærede medlem hr. Jørgen Jensens ærede kolleger. Tværtimod kan man sige, at det er måske det modsatte, der er tilfældet. Det har været sagt i redegørelsen, at det er et uddramatisk program, og at det netop er karakteriseret ved, at det er dagens og de nærmeste års opgaver, man har beskæftiget sig med. Man er ikke gået ud i det romantiske og i ønsketænkningen, som man jo godt kunne have gjort; det har vi ikke haft nogen som helst interesse i, naturligvis ikke. Men vi skal have langtidsplanlægning, og jeg tror også, vi skal arbejde mere med økonomiske prognoser.

Vi har jo årsoversigterne fra det økonomiske sekretariat, men det kunne måske være rigtigt at udvide dette arbejde og f. eks. komme ind på en opstilling af 3-årige eller måske 5-årige planer eller prognoser, vil jeg hellere kalde det, for den økonomiske udvikling, sådan at man på det grundlag bedre kan drøfte og afveje, i hvilket omfang der er mulighed for at løse de forskellige opgaver, det offentlige står over for.

Jeg vil som sagt takke for den velvilje, hvormed redegørelsen er modtaget, men jeg har alligevel enkelte bemærkninger, jeg gerne vil gøre.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen sagde, at ministerens blik let faldt på skatterne. Dertil vil jeg gerne sige, at jeg synes, at denne udtalelse var en lille smule for

letkøbt. Det er dette med socialdemokratiet som det skatteglade parti, og at vi vil have skatter for skatternes egen skyld. Det er så forkert, som noget kan være. Jeg tror ikke, der er nogen socialdemokratisk politiker, som har noget særligt ønske om, at befolkningen skal plages eller piskes med skatter. Det problem, vi står over for nu, er, om samfundet kan udvikle sig, om produktionen kan udvikle sig, og om også den menneskelige udvikling kan foregå, medmindre vi øger indsatsen i samfundet fra det offentliges side. Det er det, der er problemstillingen i dag; det er fællesopgaver, der melder sig i større omfang, end de har gjort før. Det er min tro, at ønsket om, at det offentlige skal løse disse fællesopgaver, er meget udbredt i befolkningen, når meget langt ud i befolkningen i dag. Det er ikke udelukkende begrænset til den kreds af befolkningen, som mit parti repræsenterer; det er et ønske, som bliver stærkere og stærkere i befolkningen, at disse fællesopgaver skal løses. Så jeg tror ikke, man kommer uden om at se den kendsgerning i øjnene, at det offentlige budget i de kommende år må få en større vægt og komme til at udgøre en større andel af nationalindkomsten, ud fra en nøgtern vurdering.

Jeg tror ikke, det er muligt, og jeg var ked af den erklæring, som det ærede medlem hr. Jørgen Jensen kom med på det konservative folkepartis vegne, at man ikke ville give grønt lys for, og at man ikke ville være med til, at denne udvikling skulle føres igennem, altså så at de offentlige udgifter kom til at andrage en større del af nationalindkomsten. Jeg tror, at det konservative folkeparti dermed har placeret sig på et standpunkt, som sikkert ikke kan holde i de kommende år.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen var jo ikke nær så afgjort i sin formulering, ikke nær så skarp, og det tager jeg som udtryk for, at man derfra i højere grad er indstillet på, at der kan komme en udvikling i den retning, jeg her har været inde på. Her kan måske ikke mindst de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Thisted Knudsen kom med om sygehusene, give en understregning af rigtigheden af det, jeg her har sagt. Dette var kun et enkelt område, men der kunne nævnes mange områder, hvor det i virkeligheden er et folke-